Făt-Frumos

Tudor Arghezi

Unde-a plecat, călare, Făt-Frumos,
De nu se mai zăreşte nicăierea,
Oricât şi-ar pune soarele puterea,
Oricât s-ar scoborî luna de jos?

Munţii pustii, cu piscurile cată
Mâhniţi, din cer, în valea de granit,
Ca să-l mai vadă, cel puţin o dată,
Viu dacă-i viu, sau mort de-o fi murit.

Cântecul lui, de care ţara toată
Era învăluită ca-ntr-un vis,
De sta şi ochiul şoimilor închis
În ascultare, s-a oprit deodată.

S-a rupt din codri, s-a pierdut din şes
Şi, goală ca de suflet, tristă, ţara
Nu mai găseşte parecă,-nţeles.

Fluierul lui cânta şi-n cingătoare,
Şi zeci de sate albe, fermecate,
Cu sute de feciori şi de fecioare,
Îi ascultau doinind pe la-nnoptate.

Se deşteptau cu doina lui, în zori,
Se-ndrăgosteau la cântecele sale
Şi se simţeau logodnicii uşori
Şi mai frumoşi, călcând în iarba moale.

Împrietenit cu cerbii şi mistreţii
Şi nins de fluturi jucători în cete,
Jivinele-l priveau ca nişte fete,
Şi cu sfiiala dulce-a tinereţii.

Unde-a plecat că n-are nimeni ştire
Fătul-Frumos, cu plete negre grele,
Cu ochi albaştrii, plini ca de mărgele,
Şi cu sprânceana-n jurul lor subţire?

A scoborât din munţi, pe stânci, călare,
Şi patru nopţi a scăpărat pământul,
De subt copitele nerăbdătoare
Ce s-au luptat cu cremenea şi vântul.

Şi luându-şi fluier, însă şi săcure,
Şi arme grele,-n mâna lui uşoare,
Trecu, ca o săgeată prin pădure,
Şi ca un fulger purtător de soare.

El străbătu întreaga ţară
Iar apele nevrând să-i facă loc
Le-a despicat pe la mijloc
Cu pieptul între valuri, cu coiful alb afară.

Şi s-ar fi zis că negrul armăsar,
Cu nările suflând la faţa apei,
Pe Dumnezeu Îl duce, sau, măcar,
Pe un trimis al lui Traian şi-al Papii.

Neamul ursuz din ţărmul de subt lună,
Neam trist, urât, şi hâd şi sângeros,
Ameninţase doinele lui Făt-Frumos,
Mândria lui şi voia lui cea bună.

Iar Făt-Frumos, oprindu-se din cânt,
Simţi, din sânge, flăcări că se-adună,
Şi-n glas, în vorbe,-n pâine şi pământ,
Dogoarea cerului străbună.

Şi o lumină nouă-n viaţa lui,
Şi o chemare din Tării şi noapte –
Şi-n toate glasul nu ştia al cui,
Şi un îndemn de semne şi de şoapte

Nemaiştiute, nemaiîncercate,
Ce se iscau şi se topeau în salbe,
Că lua văzduhul chipuri aripate
Şi se-ngroşau într-însul finţe albe.

Se ridicau talaze mari de mare,
Frunza suna ca zalele, şi-o zare
Era ca o tipsie izbită de săgeţi.
Murmur de fier şi şuier de urale,
Într-o urzire crâncenă de vieţi,
De lănci împiedicate în zăbale.

Acum, s-a dus duşmanul să-l răpuie;
Ori să-l înece-n sânge şi-n vâltoare,
Ori bezna lui zidită să descuie –
În stare şi de milă, dar şi de necruţare –

Cum va voi, căci vrednicul urmaş
Al lui Ştefan şi Ţepeş împreună,
Ridică şi altare din stei pentru vrăjmaş
Dar şi ţăpoaie-nalte, cu proţăpirea bună.

Tu, Ţară,-aşteaptă cântecele iar
Să se strecoare-n ramuri liniştit,
Din răsăritul mare-n asfinţit,
De la hotar, până-n hotar.

(REVISTA FUNDAŢIILOR REGALE, 1940)